

Αντιμετώπιση της μη σωστής συμπεριφοράς του πλησίον (Γερόντισσα Φιλοθέη)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 3 Μαρτίου, 2020

Μία κυρία έστειλε σημείωμα που λέει τα εξής: «Συμβαίνει κάποιες φορές να υπάρχουν στο περιβάλλον μας πρόσωπα τα οποία είτε μας αδικούν είτε δεν μας φέρονται σωστά είτε μας κατηγορούν άδικα, επειδή πήραν στραβά κάτι που είπαμε ή πράξαμε κτλ. Αναφέρομαι στις περιπτώσεις που εμείς δεν έχουμε δώσει κάποια αφορμή γι' αυτό. Και όσο τίμια και ειλικρινά κι αν εξετάσουμε τον εαυτό μας, βρίσκουμε ότι δεν έχουμε φταίξει. Και όσο κι αν προσπαθούμε να δούμε την κατάσταση αυτή ως πειρασμό που επιτρέπει ο Θεός για τη δική μας πνευματική πρόοδο, όσο κι αν δείξουμε υπομονή και ανεκτικότητα, τόσο ο άλλος αποθραύνεται και γίνεται χειρότερος απέναντί μας. Και καμιά φορά όσο εμείς δεν αντιδρούμε, όπως θα αντιδρούσε ένας κοσμικός άνθρωπος, φτάνει στο σημείο να μην καταλαβαίνει ότι κάνει κάτι κακό. **Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τέτοιες καταστάσεις, ιδίως όταν τα πρόσωπα αυτά βρίσκονται στο κοντινό μας περιβάλλον και αναγκαστικά ερχόμαστε συχνά σε επαφή;»**

Αυτά τα θέματα λίγο πολύ όλους μας απασχολούν και όλοι έχουμε αυτά τα ερωτηματικά. Και το πρώτο που θα είχα να πω όπως και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις ή, μάλλον, το πρώτο που θα έλεγε ο Πάτερ (Συμεών) είναι ότι, **όλα να τα βλέπουμε μέσα στην οικονομία του Θεού, μέσα στην πρόνοια του Θεού· τίποτε δεν συμβαίνει έξω από την οικονομία του Θεού.** Ξέρει ο Θεός πολύ καλά με ποια πρόσωπα μας φέρνει σε επαφή να συνεργαστούμε, και ξέρει ο Θεός πολύ καλά γιατί προκύπτουν όλες αυτές οι δυσκολίες.

Αν δεν τα δούμε μέσα από αυτό το πρίσμα και μέσα από αυτή την πραγματικότητα, θα μένουμε συνέχεια με κάποια απορία μέσα μας, θα μένουμε με το «γιατί» και το «πώς» και δεν θα λύνουμε ποτέ το πρόβλημα. Άλλωστε, νομίζω ότι αυτή είναι και η τακτική, αυτή είναι η πεπατημένη χριστιανική οδός. Μην ξεχνάμε ότι στην Καινή

Διαθήκη λέει: «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε» (Ιω. 16:33) και «δια πολλών θλίψεων δειμάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού» (Πραξ. 14:22). Τι σημαίνει αυτό;

Είπαμε και άλλη φορά, νομίζω, ότι **προσπαθούμε να ταυτίσουμε τη χριστιανική μας ζωή με την καλοπέραση, με την άνεσή μας, πράγμα που δεν είδαμε να γίνεται πουθενά στην Εκκλησία. Και ο Χριστός μας και όλοι οι άγιοι και οι μάρτυρες, όλοι πέρασαν «δια της στενής και τεθλιμμένης οδού».** Κανένας δεν σώθηκε με την άνεση και την καλοπέραση.

Επομένως, μπορεί να υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι στη ζωή μας που όντως μας δυσκολεύουν, που όντως μας δημιουργούν πρόβλημα, που όντως δυσχεραίνουν τη ζωή μας, και το πρώτο που θα κάνουμε είναι να διερωτηθούμε: «Γιατί όλα αυτά;», όχι όμως με την έννοια να βγάλουμε συμπέρασμα από μόνοι μας και να δώσουμε την απάντηση.

Αλλά αμέσως να σκεφθούμε: «Ξέρει ο Θεός». Όλα αυτά δεν συμβαίνουν, δεν γίνονται ερήμην του Θεού, δεν είναι έξω από το σχέδιο του Θεού· **άρα κάτι θέλει να μας διδάξει, κάτι θέλει να προσδώσει στην πνευματική μας διάσταση, στη δική μας πνευματική ζωή.** Δεν μπορούμε βέβαια να αποκλείσουμε ότι όντως συμβαίνει να υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που ερεθίζονται από την ευγένειά μας, από την καλή μας πρόθεση, από την καλή συμπεριφορά, αν θέλετε· υπάρχει και αυτό. Άλλωστε, «*πάντες οι θέλοντες ευσεβώς ζην διωχθήσονται*» (Β' Τιμ. 3:12).

Μην περιμένουμε δηλαδή ούτε αναγνώριση ούτε ανταπόδοση από οποιουδήποτε συνεργάτες μας. Αυτό είναι γεγονός και είναι γνωστό, και να μην απορούμε, «γιατί και πώς μας συμπεριφέρονται έτσι».

Όμως εγώ θα έλεγα, παίρνοντας αφορμή πάλι από όσα συζητάμε σε όλες τις συνάξεις και από όλη τη διδαχή του Πατρός, σε όλα αυτά τα ερωτηματικά και σε όλες αυτές τις απορίες μας, **μήπως χρειάζεται να βάλουμε και εμείς ένα «μήπως».** Δηλαδή, ενώ φαίνεται ότι ναι, μπορεί, όπως είπαμε, κάποιοι όντως να είναι άνθρωποι που δεν έχουν αυτή τη δεκτικότητα, δεν είναι δηλαδή ανοιχτοί να δεχτούν τη δική μας καλή πρόθεση, συμπεριφορά κτλ., από την άλλη πλευρά όμως, λίγο να διερωτηθούμε **μήπως και εμείς με τη στάση μας κάπου τους προκαλούμε, μήπως δεν είμαστε όπως μας θέλει ο Θεός** και μήπως βρίσκει κάτι που τον προκαλεί και ο συνεργάτης μας ή ο συγγενής μας σ' εμάς.

Κάπου δηλαδή πρέπει να δούμε το θέμα πιο σοβαρά, πιο βαθιά· **άλλωστε μας συμφέρει πνευματικά και να μας αδικήσουν ακόμη.** Και την αλήθεια να έχουμε και όντως να μη φταίμε, ας αφήσουμε λίγο τα πράγματα να τα δει ο Θεός

καλύτερα. Και ας μας χρωστάει ο Θεός κάτι και στην άλλη ζωή εν ώρα κρίσεως. Αν εδώ προσπαθήσουμε όλα να τα εξερευνήσουμε και να τακτοποιήσουμε όλα όσα μας χρωστούν - να μας αποδοθεί το δίκαιο δηλαδή - ο Χριστός δεν θα έχει να μας δώσει τίποτε στην άλλη ζωή.

Δεν πειράζει· ας μας αδίκησαν, ας παραφέρθηκαν απέναντί μας· να μη ζητάμε αναγνώριση ούτε ανταπόδοση. **Δεν είναι στάση χριστιανική το «ένα σου και ένα μου».** Αυτά τα κάνουν οι κοσμικοί.

Να μη δείξουμε λοιπόν αδυναμία σ' αυτές τις περιπτώσεις που μπορεί όντως να μη φταίμε σε τίποτε. Και αν ο άλλος είναι ο καημένος έτσι από τη φύση του, γκρινιάρης, απαιτητικός, δύσκολος άνθρωπος, που μας παρεξηγεί εύκολα, που τα παίρνει αντίστροφα από ό,τι τα λέμε εμείς, και όντως δημιουργεί πρόβλημα στη ζωή μας, αν εμείς δείξουμε αδυναμία και τα πάρουμε αυτά πολύ τοις μετρητοίς και αρχίσουν μέσα μας να μας πειράζουν, να μας ερεθίζουν, να μας προβληματίζουν αρνητικά, τότε χωρίς να το καταλάβουμε δίνουμε βούτυρο στο ψωμί του για να γίνει ακόμη χειρότερος.

Ενώ αν δεν του δώσουμε σημασία, αν δηλαδή συνεχίζουμε τη ζωή μας, σαν να μην τα ακούσαμε, σαν να μην τα είδαμε, έχω την ταπεινή γνώμη ότι και αυτός θα πάρει άλλη στάση μετά και άλλη θέση. Θα πει: «Τι λέω εγώ, πώς συμπεριφέρομαι εγώ, και τώρα πώς με αντιμετωπίζει η ψυχή αυτή!»

Άρα θα ωφεληθεί και εκείνος πάρα πολύ. Και εμείς θα κερδίσουμε, γιατί θα είμαστε πολύ ήρεμοι και συμφιλιωμένοι με τον εαυτό μας, αλλά και στον άλλο θα δώσουμε λαβή να καταλάβει πού είναι το λάθος του και η όλη μη σωστή συμπεριφορά του.

[Από το βιβλίο: Φιλοθέης μοναχής, Προσεγγίζοντας τη διδαχή του πατρός Συμεών. Συνάξεις κυριών. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016, σελ. 117-123 (αποσπάσματα).

Στο βιβλίο αυτό η Γερόντισσα Φιλοθέη (του Ι. Γυν. Ησυχαστηρίου "Το Γενέσιον της Θεοτόκου" Πανοράματος Θεσσαλονίκης) είχε ως οδηγό τη διδαχή του μακαριστού π. Συμεών Κραγιοπούλου, ο οποίος υπήρξε μέχρι την κοίμησή του (30.9.2015) ο πνευματικός πατέρας του Ι. Ησυχαστηρίου]

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)